

DE VERVANGER

DE
VERVANGER
Ian Bragg Thriller # 3

Craig Martelle

De vervanger

Ian Bragg Thriller # 3

Originele titel: The Replacement (2021)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;

facebook :

www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

Cover: Stuart Bache

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2025 Craig Martelle Inc.

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403789316

NUR 332

All rights reserved.

1

‘Inderdaad, dit leven is een test. Het is een test van vele dingen - van onze overtuigingen en prioriteiten, ons geloof en onze trouw, ons geduld en onze veerkracht, en uiteindelijk, ons ultieme verlangen.’ - Sheri L. Dew

Het onbekende hing als een donkere wolk in de lucht, klaar om zijn waanzin los te laten op het vermoeide hoofd van Ian Bragg.

Weer een vertraging. Het vliegtuig stond te wachten op het platform van McCarran International, de luchthaven van Las Vegas. De hoop op een snelle reis naar Chicago vervloog met de tweede vertraging.

‘Vandaag is misschien niet onze dag.’ Ik wist niet zeker of ik moest klagen of niet.

Jenny nipte van haar sinaasappelsap, geserveerd in een echt glas. Ze beschouwden hun eersteklas stoelen niet als vanzelfsprekend, maar waardeerden hoe ze vliegreizen minder inspannend maakten. ‘Je ziet eruit als een waterdruppel die rond een koekenpan danst.’

‘Een koekenpan. Waterdansend, zoals je controleert of het heet genoeg is voor pannenkoeken. Ik hou van pannenkoeken. Waarom eten we nooit pannenkoeken?’ vroeg ik me af. ‘Als avondeten, misschien.’

‘Zullen we die goede deep-dish pizza nemen waar je het steeds over sinds je laatste trip naar de Windy City?’

‘Die was goed.’ Ik staarde naar de stoel voor me. Ik dacht dat ik het kon ruiken. ‘Man. Nu heb ik honger.’

De stewardess liep rond en nam afval en nieuwe bestellingen mee.

De ondergaande zon scheen door het raam. Jenny liet de klep zakken en leunde op de oversized armleuning. Ik leunde met mijn voorhoofd tegen het hare. ‘Rustig maar. Het komt wel goed.’

‘Hé! Dat wilde ik jou net vertellen.’ Jenny gaf me een duwtje. ‘Het komt wel goed.’

‘Chaz is weg. Ik kan dat maar moeilijk bevatten. We hebben hem net gezien en hij was in orde.’ Ik ging over op fluisteren. ‘Ik maak me zorgen dat zijn dood niet natuurlijk was.’

Charlie French, Chaz genaamd, was de andere helft van het team dat het Vredesarchief vormde, mijn werkgever. Waar zou het bedrijf nu naartoe gaan? Er was niet echt een openbaar opvolgingsplan. Het was een groep huurmoordenaars die contracten uitvoerde in de hele VS. Niemand kende het hele verhaal behalve Vinny, Chaz’s partner.

‘Laten we eerst kijken wat er aan de hand is voordat we conclusies trekken.’

Ik ging akkoord. Er was geen andere keuze. We stonden op de loonlijst van het bedrijf en waren opgeroepen. Ze hadden me veel speelruimte gegeven en een onbeperkte onkostenrekening. Ze zouden me er niet uitgooien. Ik wist niet waarom ik daar steeds op terugkwam.

‘We zijn veilig, Ian. Dat voel ik in mijn botten.’

‘Ik wou dat ik jouw vertrouwen deelde.’ Ik liet mezelf verdwalen in de schittering van haar groene ogen.

Jenny trok zich abrupt terug toen de stewardess ons nog twee drankjes gaf. ‘Ze zijn nu de papieren aan het invullen en we gaan zo de lucht in,’ vertelde ze ons.

‘Wie wil er vliegen in een kapot vliegtuig? Beter te laat dan een statistiek.’ Er was geen reden om boos op haar te zijn. Als kapotte vliegtuigen te vaak voorkwamen bij een luchtvaartmaatschappij, zouden we een andere maatschappij kiezen, eentje met een betere staat van dienst.

De stewardess knikte en liep door het gangpad.

‘Waar logeren we?’ vroeg Jenny.

Ik schudde mijn hoofd. ‘We bellen wel als we er zijn. Ik heb geen idee in welk deel van de stad we afspreken en het is een grote stad.’

Toen het vliegtuig eindelijk opsteeg, was ik dankbaar dat de vlucht zonder problemen verliep.

Chicago O’Hare is niet voor bangeriken. Je moet er vastberaden doorheen gaan, alleen gefocust op een doel dat verborgen ligt in een overvloed aan borden boven je hoofd.

Jenny en ik hielden gelijke tred met de menigte en draaiden ons om als zij zich omdraaiden op weg naar de uitgang. We reisden licht, zonder ingecheckte bagage, met één rolkoffer terwijl ik een rugzak over mijn schouder droeg.

Ik wist niet zeker hoe lang we in Chicago zouden blijven. Zoals gewoonlijk zouden we iets kopen als we het nodig hadden. Ik had mijn laptop, die geen informatie bevatte. Alles was elders verborgen in een groot aantal hokjes op het dark web, waar ze alleen te vinden waren als je de IP-adressen kende en het geduld had om door lagen met wisselende toegang te graven.

Ik had een telefoon met een directe en ontraceerbare lijn naar wat Chaz’s telefoon was geweest. Het nummer behoorde nu toe aan Vinny, tenzij het al die tijd van hem was geweest en Chaz

alleen maar de muilezel was geweest, maar dat kon ik niet geloven. Chaz was een zelfstandige man - met een vrouw en kinderen, had ik geleerd na zijn dood. Een man met geheimen die hij voor iedereen verborgen hield, behalve voor zijn partner.

Vince Trinelli.

Jenny en ik hadden hem ontmoet, maar we wisten minder over hem dan Chaz. ‘We moeten meer te weten komen over Vinny,’ flapte ik eruit terwijl Jenny en ik in de rij voor de huurauto’s stonden. Ik tikte snel met mijn voet terwijl ze naar me keek.

‘Waarom bel je Vinny niet? Ik kan de auto halen.’ Ze stak haar hand uit. Ik stopte mijn portemonnee erin, met twee dingen erin: mijn rijbewijs en de gouden creditcard.

Ik kuste haar en staarde even in haar ogen voordat ik uit de rij stapte. Ik liep weg van de tensabarriers, de palen met afzetlint, die de menigte naar de lange balie leidden waar alle agentschappen vertegenwoordigd waren.

Aan de andere kant van de roltrap vond ik een rustig plekje met genoeg witte ruis van de machines om ons gesprek te verdoezelen. Toen ik de telefoon aanzette, was het onmogelijk om de tijd - half acht ‘s avonds - niet op te merken. Ik draaide het nummer uit mijn hoofd. Het was makkelijk te onthouden. Ik moest wel, want ik had het briefje opgegeten waarop het stond.

‘Ben je hier?’ antwoordde Vinny.

‘We gaan nu de auto halen. Wat is onze agenda en waar raad je ons aan te verblijven?’

‘Deerpath. Daar is een mooi hotel. We kunnen afspreken bij mijn golfclub in de ochtend, zeg tien uur?’

‘Tien klinkt goed. Dat geeft ons wat tijd om er te komen. Ik heb geen idee waar Deerpath is, maar op dit tijdstip zou het verkeer moeten meewerken.’

‘Het is Chicago. Het verkeer werkt nooit mee. Maar toch, als je er langer dan een uur over doet om bij het hotel te komen, ben je verdwaald. Eet geen ontbijt. Ik trakteer. De Club doet me goed. Wat vinden jullie lekker?’

‘Omelet, pannenkoeken, bacon, worst, hash browns, sinaasappelsap en koffie. Alles wat een hardwerkend echtpaar nodig heeft.’

‘Je moet naar de nabijgelegen golfclub. Die heet niet zo als het hotel. Het is de mooiere plek. Ik zie je daar.’ Vinny beëindigde het gesprek.

Cryptisch. Ik zette de telefoon uit. Ik had nog steeds mijn smartphone voor algemeen gebruik om Jenny te bellen en te gebruiken voor kaarten en GPS. Ik was niet van plan om te verdwalen in Chicago. In dit geval was technologie mijn anonieme vriend, een telefoon met een prepaid data-abonnement. Net als die van Jenny. We zouden ze na een maand of twee vernietigen en nieuwe kopen. We hadden een routine.

Jenny stond als eerste in de rij voor de volgende beschikbare klantenservicemedewerker. Ik liep om het omheinde gebied heen en schoof naast haar, sloeg mijn arm nonchalant om haar middel, bewust om niet haar achterste vast te pakken zoals ik gewend was te doen in de privacy van ons huis.

Ze gaf me een zijdelingse blik, precies wetend wat ik dacht. Ik knipoogde. We waren op reis en dat leidde altijd tot goede dingen nadat we de ketting op de deur van de hotelkamer hadden gedaan. We hadden een zwak voor hotels omdat ik haar daar gevonden had. Of misschien had zij mij gevonden.

Jenny gaf mijn portemonnee terug toen een baliemedewerker ons met een nonchalante zwaai wenkte te komen. Ik bood mijn valse rijbewijs en de gold card aan.

Tien minuten later liepen we naar de parkeergarage om onze Jeep Grand Cherokee op te halen. Onderweg zocht ik het nummer van het hotel op en belde. Ik vroeg om een suite als ze die hadden. Alleen de Palace Suite was beschikbaar. We zouden zien of de naam de reputatie waarmaakte. Ik reserveerde hem voor de drie dagen dat hij beschikbaar was. Ik vroeg niet naar de prijs omdat het me niet kon schelen. De gold card zorgde voor die houding.

Grote dingen moesten kleine dingen worden om ons te kunnen concentreren op wat belangrijk was. De wijsheid van de gold card. Het was niet alleen een extraatje - het was een noodzaak.

‘Het hotel heeft zo laat op de avond geen roomservice.’ We gooiden onze spullen op de achterbank en liepen toen rond de SUV, op zoek naar schade die we op het formulier moesten noteren voordat we de garage verlieten. Alles was goed.

‘Dan kunnen we maar beter iets regelen voor onderweg.’

‘Ik denk dat we gedegradeerd zijn tot de exclusieve keuken optie van hamburgers.’ Ik wiebelde met mijn wenkbrauwen naar mijn vrouw.

‘Beetje een tegenvaller na de belofte van deep dish pizza.’ Jenny ging naar de browser op haar telefoon. ‘Jij rijdt. Ik kijk wel.’

Ik opende de GPS op mijn prepaid en typte het adres van het hotel in. Het kon me geen route geven omdat het geen signaal kon vinden. ‘Is het noord of zuid, of misschien oost of west?’ Ik dacht dat we niet genoeg tijd hadden voor mijn muziek. Rush wachtte in mijn zak, maar het was al laat en we moesten gaan.

Jenny grinnikte en hield één vinger omhoog terwijl ze met een andere typte. ‘Noord.’

Ik reed voorzichtig achteruit, hoewel de achteruitrijcamera het makkelijk maakte. Een blik naar links of rechts en dan naar het scherm staren. Het was de moderne manier. Ik was opgegroeid in een ander tijdperk waarin je je nek moest draaien en hard moest leunen om achter je auto te kunnen kijken.

We verlieten de snelweg en volgden de borden naar een weg in noordelijke richting totdat de GPS tot leven kwam. Hij wees ons de weg naar de snelweg.

‘Verdomme,’ mompelde Jenny. Ze tikte ritmisch op haar telefoon. ‘Verdomme. Alles is gesloten of zal tegen middernacht gesloten zijn.’ De GPS zei dat we om kwart over twaalf zouden aankomen.

‘Ik denk dat we op zoek gaan naar een fastfood zaak bij een afrit.’

Jenny werkte verder op haar telefoon en kwam met een antwoord. ‘Ik heb niets. We kunnen beter de Mark One eyeball gebruiken.’

‘Gewoon zien wat we tegenkomen. Mooi gebruik van Marine terminologie. Ik ben blij te zien dat mijn uitputtende inspanningen om je te trainen niet voor niets zijn geweest.’

‘Mij trainen, Mr. Bragg? Wat bedoelt u?’

‘Training in de fijnere uitdrukkingen die niet beschikbaar zijn voor de gemiddelde Joe... Josephina.’ Ik moest mijn woorden naar het vrouwelijke vervormen omdat mijn vrouw geen marinier was, hoewel ze net zo goed vocht als ieder ander dat vroeger in de zandbak deed. De oorlog in de woestijn. Iedereen uit mijn tijd had de kans gehad om te ontdekken hoe zand in alles kon komen wat iemand bezat. Dat gold voor elke opening.

Ik verlangde niet naar de goede oude tijd. Ik pakte Jenny's hand om hem vast te houden terwijl ik met mijn andere hand reed. Ze gaf haar zoektocht op en legde haar telefoon weg. Alles wat ik nodig had zat in onze auto. 'Het komt wel goed, Miss Jenny. We nemen een snack en gaan naar het hotel, waar ik mijn oneindige waardering voor je kan tonen.'

'Door fastfoodburgers te serveren?'

'En frietjes. Niets is te goed voor mijn schatje.'

Jenny grinnikte en schudde haar hoofd. 'Waar ben ik in verzeild geraakt?'

Ik gebruikte de richtingaanwijzer voor de volgende afslag. Bovenaan stond een White Castle. 'Is dat een hamburgertent?'

'Maar wel de allerbeste! Ze maken van die kleine vierkante hamburgers met uien en mosterd. Om voor te sterven, Miss Jenny. Om gewoonweg voor te sterven.'

Ik keek om en zag Jenny een gezicht trekken. 'Ze zijn walgelijk, hè?' vroeg ze.

'Ik vind ze wel lekker,' antwoordde ik, het zo simpel mogelijk houdend.

'Dat zijn ze!' verklaarde Jenny voordat we bij de drive-through waren.

Na het verplichte welkom, gaf ik onze bestelling door. 'Een van elk van uw sliders en een grote friet, alstublieft.'

'Dat zijn dertien verschillende sliders, miniburgers. Wilt u er dertien, zowel enkel als dubbel?' vroeg de robotstem zonder lichaam.

'Ja, graag.'

'Dertien sliders en dertien grote frieten. Iets te drinken?'

‘Dertien broodjes en maar één grote friet. We zijn maar met z’n tweeën. Wat dacht je van één ijsthee, alsjeblieft, de grootste maat die je hebt.’

‘Dat is dan vijftientig dollar en drie cent bij het tweede loket.’

‘Ze oordeelt,’ zei Jenny. ‘En ik ook.’

Ik stond onder een zekere druk om te leveren, dus ik nam het zekere voor het onzekere. ‘Beter dan niets, mijn liefvallige bruid.’

We betaalden met twee twintigjes en kregen er een stapeltje geld en wisselgeld voor terug. Het duurde een paar minuten om alles voor elkaar te krijgen. Het personeel leek in slow motion te werken, maar het was middernacht. De bediende opende het raam en gaf ons ons drankje.

Ik duwde al het kleingeld dat ze me net had gegeven naar haar toe. ‘Een fooi voor je crew. We waarderen het dat jullie de late dienst draaien. Iedereen doet dat wel eens in zijn leven. Doe wat je moet doen en blijf je opwerken.’

‘Natuurlijk,’ zei de jonge vrouw en sloot het raam.

Ik glimlachte naar Jenny. ‘Ik heb nooit in fastfood of in een restaurant gewerkt,’ gaf ze toe.

‘Miss Patty Preuts,’ fluisterde ik. Het raam achter mijn hoofd ging open. Ik draaide me om naar de vrouw met het stalen gezicht die twee zakken met eten aanreikte. ‘Ruikt heerlijk. Dank je.’

Ze knikte en sloot het raam.

‘Wat raad je me aan? Waar zal ik het minst van walgen?’

‘Ik kan niet geloven dat je me zo onder druk zet, maar laat me een wilde gok doen. Ga eerst voor de frietjes. We zien wel wat we hebben als we in het hotel zijn.’

‘We gaan dit niet allemaal opeten.’

‘Zo ziet decadentie eruit.’ Ik probeerde diepzinnig te klinken. Jenny liet beide tassen dicht en ging op zoek naar een radiostation. ‘We hebben meer dan we kunnen eten, zijn bereid om te kiezen en de rest waarschijnlijk weg te gooien, tenzij ze een koelkast in de kamer hebben natuurlijk, dan gaat er niets verloren.’

Jenny vond een popzender die mijn lip deed trillen, maar ze genoot ervan terwijl we snel vooruitgang boekten in de richting van Lake Forest, Illinois.

Mijn gedachten waren bij de ontmoeting met Vinny. Ik wist niet wat ik ervan moest denken. Te veel vragen die Vinny gemakkelijk zou beantwoorden, maar toch speculeerde ik en verdween in het konijnenhol van mogelijkheden, tijdverspilling van gedachten.

Daardoor ging de rit naar het hotel in een flits voorbij. Ik was verbaasd toen de GPS zei dat we op onze bestemming waren aangekomen, ook al had ik zelf gereden.

2

‘Mensen vinden het moeilijk om hun lijden los te laten. Uit angst voor het onbekende geven ze de voorkeur aan lijden dat vertrouwd is.’ - Thich Nhat Hanh

Het was een kort ritje naar de golfclub, maar we waren heerlijk opgefrist.

‘Ik vind de Palace Suite geweldig. Echt paleisachtig.’

‘Het was leuk,’ meende Jenny, terwijl ze probeerde haar gezicht strak te houden, maar dat lukte niet. Het was de mooiste kamer in het hotel en zijn naam waardig. ‘Als de roomservice jouw rommel in de koelkast ziet, gooien ze het er waarschijnlijk uit.’

‘Je vond het lekker.’

‘Dat vond ik ook. We hadden niets anders nodig dan de standaard sliders. Ze gleden naar binnen zoals hun naam suggereerde.’ Jenny legde haar hand op mijn schouder terwijl we de anderhalve minuut naar de golfclub reden.

Ik kondigde onze aankomst aan. ‘We zijn vroeg.’ Ik dacht na. ‘Misschien moeten we hier buiten wat rondrijden en op Vinny wachten. Ik weet niet hoe hij hier heet, dus ik wil niet naar hem vragen. Om tien uur bel ik hem als we hem nog niet gezien hebben.’

We parkeerden de huurauto en liepen naar de voordeur. Onze Grand Cherokee was het minimum aan binnenlandse voertuigen op de parkeerplaats. De anderen waren Porsches, BMW’s, Mercedesen en zelfs een Ferrari.

‘Het lijkt erop dat ze hier de voorkeur geven aan low-profile. Ik begrijp wel hoe Vince hier zou passen,’ zei Jenny grappend.

Mensen die in de richting van het clubhuis wandelden, keken naar het lachende koppel dat buiten stond, maar zeiden niets. Meer mensen gingen weg. Tien kwamen en gingen. Ik belde Vinny, maar er kwam geen antwoord.

‘Ik vraag me af of we op de juiste plek zijn.’ Ik begon terug te lopen naar de Jeep, toen er een auto aan kwam rijden, een BMW uit de 5-serie, helemaal zwart, met donkere ramen. Ik zag een glimp van Vinny door de voorruit voordat hij verder reed om te parkeren. Ik keerde terug naar de ingang om samen met Jenny te wachten.

Hij stapte uit, piepte met een nonchalant schoudergebaar het slot dicht en zwaaide naar ons. Ik knikte.

‘Sorry dat ik te laat ben. In Chicago weet je nooit hoe het verkeer is.’

We schudden elkaar de hand. Hij schudde ook Jenny’s hand. ‘Woon je niet in Lake Forest?’

‘Ja, maar er was een ongeluk. Het zou me vijf minuten moeten kosten om hier te komen. Vanmorgen duurde het vijftien minuten en de politie was overal, dus ik vond het beter om niet te bellen tijdens het rijden.’

Ik knikte toen hij ons de privéclub binnenloodste. Hij zwaaide naar een lid, maakte een praatje, schudde handen, en we gingen naar boven in een meer casual eethoek waar het personeel niet was gekleed in jassen als die op de eerste verdieping. Het drong tot me door dat Vinny geen moeite had gedaan om ons voor te stellen aan zijn kennis.

Niet teveel opvallen.

De bediende begeleidde ons zonder iets te zeggen naar een tafel. Vinny duwde een twintigje in zijn hand voordat hij ons onze privacy gaf.

Ik hield Jenny's stoel vast en duwde hem naar voren toen ze ging zitten. Toen ik plaatsnam, leunde Vince voorover, net als Jenny en ik. Dit was waar ik op had gewacht en over had gespeculeerd sinds ik het nieuws over Chaz' dood had ontvangen.

'Ik wil dat je de kleine klootzak afmaakt die Chaz heeft vermoord.' Vinny deed room in zijn koffie en leunde achterover om er een slok van te nemen. Hij zag eruit alsof hij wachtte tot ik iets zou zeggen. Ik draaide me om naar Jenny en weer terug naar Vinny.

'Een beetje meer achtergrondinformatie, alsjeblieft,' zei ik.

Vinny zuchtte. Hij keek opzij om er zeker van te zijn dat de ober niet in de buurt was. 'Van alle rotzooi en shit in de wereld, een overval die verkeerd afliep. Charlie was op de terugweg van jullie evenement. Op het vliegveld werd hij gerold op de parkeerplaats op weg naar zijn auto. Ze sloegen hem terwijl hij zijn tas droeg, met maar één hand vrij. Hij brak een kaak en een pols, maar ze hebben hem neergestoken. Een gelukstreffer voor de kleine smeerlappen.'

'Wil je dat ik die ene vind of allemaal?'

'Alleen degene met het mes, maar we weten wie en waar hij is. Voordat je de politie voorstelt, ze gaven me de informatie en een beetje tijd om de situatie op te lossen voordat ze weer een jeugdgevangene in het systeem zetten.'

'Is hij minderjarig?' Het beviel me niet wat ik hoorde.

'Gebouwd als een man. Zijn leeftijd logenstraft zijn grootte en dat kan me niet schelen. Die punker kostte me mijn enige vriend. Voor jou is het een miljoen dollar waard.'

Ik wuifde Vinny weg. Ik wilde niet over geld praten, niet nu. Jenny legde haar hand op mijn been en kneep. We keken elkaar aan. Ze gaf geen hint over wat ze dacht. Het was aan mij.

‘Zo simpel? We weten wie deze jongen is, en je wilt dat ik hem afmaak? Waarom heb je het niet zelf geregeld?’ Ik oordeelde niet, maar Vinny was een operator geweest.

‘Te persoonlijk. Ik zou onvoorzichtig worden. Ik ben al te lang uit het spel om een onzorgvuldige fout te kunnen herstellen. Dat heeft Charlie gedood. Hij was net zo vol lof over jou als ieder ander. Moet je jezelf zien. Je bent op de top van je kunnen. Je kunt dit snel doen, dan kunnen we verder met de rest van de agenda, namelijk dat jij Charlie’s plaats inneemt.’

‘Wij die Charlie’s plaats innemen,’ corrigeerde ik.

‘Natuurlijk.’ Vinny glimlachte naar Jenny. Er kwam een kar aanrollen met een groot aantal borden. Alles wat ik Vinny de dag ervoor aan de telefoon had opgesomd. Geen grote hoeveelheden, maar alles had zijn eigen bord.

De ober maakte onze tafel klaar en met een meesterlijk staaltje ruimtelijk inzicht zorgde hij ervoor dat alles paste. Hij schonk onze koffie bij en rolde de kar weg.

‘Alsjeblieft.’ Vinny gebaarde naar het eten. Hij had een beker yoghurt met fruit. ‘Ik herinner me de dagen dat ik kon eten zoals jij.’

‘Je houdt jezelf in vorm, eet gezond, maar je doet niet mee?’ vroeg ik me af. Het was moeilijk om niet te oordelen. Maar toen ik met pensioen ging, dacht ik dat ik ook in vorm zou blijven. Het was het beste om een goed leven te leiden als je met pensioen was. ‘Het spijt me. Dat klonk vernederend. Dat was niet mijn bedoeling.’

‘Ik hou van golfen. Ik hou van reizen naar warme oorden in de winter. Als je het nog niet gemerkt hebt, het is december in

Chicago. Het zou leuk zijn om in de Caraïben te zijn, maar ik wil dit volhouden en egoïstisch gezien wil ik niet weer een operator zijn. Ik weet dat jij dat ook niet wilt, maar dit is een laatste. Nu je nog scherp bent.’

‘Iemand kan je vertellen dat ik nog steeds herstellende ben van een beet door een ratelslang en dat ik niet snel genoeg medische hulp heb gekregen.’ Ik wees opzij voordat ik aan mijn omelet begon nu die nog warm was.

Vinny nam een hap voordat hij de omgeving weer bekeek. ‘Vertel het me maar.’ Hij zette een chromen waterkan zo neer dat hij achter zich kon kijken terwijl zijn ogen naar de zijkanten en achter ons keken. De ober deed geen moeite om dichterbij te komen.

‘De zaak Gomez nadat Elena op mysterieuze wijze verdween tijdens de training. Tucson. Ik moest het landgoed vanaf de voet van de bergen benaderen, maar met een drone. De exfil, terugtocht, bracht me door de bergen, waar slangen zich graag zonnen. Ik kwam er bijna goed vanaf, maar hij schampte mijn been. Het kostte me nog eens vier of zes uur om op een plek te komen waar Miss Jenny kon helpen.’

Ze snoof, likte langzaam haar lippen af en nam nog een hap bacon.

‘Oké. Ik was bewusteloos. Ze vond me en de brandweerman droeg me en bracht me naar het ziekenhuis. Ze heeft mijn leven gered en ik doe geen werk meer zonder haar.’

‘Bravo,’ zei Vinny. ‘Ik verwacht niet dat je dat zult doen. Maar er is een probleem met deze zaak. Zoals je zult zien, is het doelwit zwart en woont hij in een drugswijk. Jullie zouden kunnen opvallen als stel. Alleen kun je misschien doorgaan voor koper. Maar je kunt de buurt niet zomaar binnenrijden, wat je ook rijdt.’

‘Je gooit veel obstakels op mijn pad. Vertel me wat je in gedachten hebt, aangezien je hierover hebt nagedacht en ik niet graag raadspelletjes speel.’ Ik nam nog een hap en wachtte terwijl ik fronste. Ik duwde het eten weg. Ik hield er niet van bespeeld te worden.

‘Oké. Eerlijk genoeg.’ Vinny leunde weer naar voren. ‘Je moet dicht bij hem komen, want hij kleedt zich net als een paar anderen in de buurt. Je weet hoe we denken over bijkomende schade.’

‘We slaan niet toe als er een risico is,’ zei ik, mijn stem nauwelijks luider dan een fluistering.

‘Dit wordt een lastige aanslag, hoewel hij terecht is. Deze man denkt dat hij kogelvrij is. Ik heb hem in de gaten gehouden vanaf het moment dat ik zijn naam wist. Ik zal je al die informatie sturen.’

‘Je hebt mij alleen nodig om hem af te maken, maar ik zie nog steeds niet in waarom je het niet zelf kunt doen, aangezien je het zware werk al hebt gedaan.’

‘Ik zit in die fase van mijn leven waarin ik het gewoon niet wil. Het goede is dat ik een organisatie heb die dingen kan regelen. Als je het op de veiling wilt gooien, vind ik dat goed, maar ik vraag het je als een persoonlijke gunst. Ik denk dat het van dichtbij moet gebeuren en ik wil dat het nu gebeurt, want we kunnen deze dingen niet laten verkommeren. Ik heb een kennis of drie binnen het korps, maar dat is vandaag. Het kan morgen veranderen en hoe dan ook, ze moeten snel handelen. Dit maakt het schoon en lekker makkelijk voor ze. Bendegeweld eist weer een slachtoffer. Het is elke dag in het nieuws.’

Ik nam een reep bacon en kauwde erop terwijl ik onder de tafel naar Jenny’s hand greep. ‘Voor Chaz.’ Ik keek Jenny aan.

Uiteindelijk knikte ze minuscuul, maar het was genoeg om me te laten weten dat ze elke beslissing die ik nam zou steunen. Zoals ze altijd deed. Ik wilde haar vertrouwen nooit beschamen. We waren er allebei niet blij mee.

‘Wat denk jij?’ vroeg ik Jenny. Het zette haar voor het blok, maar het was niet alleen aan mij om die beslissing te nemen. Niet meer.

‘Voor Chaz,’ fluisterde ze. Ze had hem ontmoet en vond hem aardig, tenminste het deel van hem dat hij met ons wilde delen.

Ik draaide me terug naar Vinny. ‘Stuur me de informatie.’

‘Dat heb ik al gedaan.’ Vince keek niet zelfvoldaan, eerder verdrietig. ‘Ik accepteer niet graag een nee, maar in jouw geval zou ik dat wel hebben gedaan. Ik zou ook alles betaald hebben wat je vroeg. Ik respecteer je nog meer dat het niet om het geld gaat. Ik had niet anders verwacht. Ik zal nog steeds een gulde donatie doen aan je pensioenrekening.’

Ik ademde luider uit dan ik wilde toen ik begon na te denken over mijn volgende stappen. Ik zag de opstelling vorm krijgen. Ik was in gedachten verzonken, dus ik dwong mezelf terug naar het heden.

Mijn koffiekopje was leeg, maar ik wilde meer. Ik hield het omhoog en draaide me om om de ober te zoeken, maar hij had het al gezien en was onderweg met een verse karaf.

‘Heb je ergens creamers met een smaakje verstopt?’ vroeg ik.

De ober verborg zijn verbazing goed. ‘Natuurlijk.’ Hij liep weg zonder te vragen welke smaak. Ik vroeg me af of hij een spoedbestelling ging doen bij een kruidenier, maar nee, hij kwam snel terug met twee dozen. Hij leunde dicht tegen me aan en sprak met een zachte stem. ‘Dit is de persoonlijke voorraad

van het personeel. Ik kan het hier niet achterlaten, maar ik zal inschenken wat je nodig hebt.’

Ik stak mijn kopje uit. ‘Vijftig gram, alstublieft.’

Hij keek me aan en glimlachte. ‘Onze geachte gast weet toch wel dat voor een kopje van deze grootte maar negen gram optimaal is?’

‘Natuurlijk. Negen gram wordt het.’

De ober schonk vlot in. Geen van ons beiden had enig idee hoe negen gram eruitzag. Na de creamer vulde hij mijn kopje aan met een rijkelijk ruikende dark roast. Hij knipoogde voordat hij wegliep.

‘Je had hem iets moeten geven voor zijn moeite,’ stelde Vince voor.

‘Je bent heel anders dan Chaz,’ merkte ik op.

Vinny bewoog zijn hoofd alsof hij boog voor de herkenning.

‘Ik heb mijn leven geleefd door diegenen te helpen die zichzelf helpen, maar ook diegenen die niet weten dat ze mijn hulp nodig hebben. Zo rechtvaardig ik wat ik doe. Deze man is een klootzak. Hij doodde een van de onzen. Zal hij het weer doen?’ Dat vroeg ik me af.

‘Onvermijdelijk, als hij dat nog niet heeft gedaan. De klok tikt als we dit zelf willen afhandelen. Ik denk dat deze man terminaal op gespannen voet zal staan met de wet en orde.’ Het was grappig om Vinny te horen praten over recht en orde.

‘En je bent bereid om een miljoen dollar te wedden dat de wereld beter af is zonder hem.’

Vinny knikte. Hij legde zijn gold card op tafel en riep de ober naar ons toe. Ik gaf de man een twintigje toen hij de kaart aannam.

De bijeenkomst was voorbij. Ik had nog duizend vragen over de volgende stappen voor het Vredesarchief, maar Vince had besloten dat die konden wachten.

Ik moest trainen, wat van de calorieën verbranden die ik net had binnengekregen, maar ik was nog niet helemaal klaar. Ik trok de pannenkoeken naar me toe en sneed ze in grote stukken die ik schaamteloos in mijn mond schoof.

‘Ik kan hem nergens mee naartoe nemen,’ zei Jenny en verlichtte het sombere moment zodanig dat Vince glimlachte.

‘Jullie vormen een geweldig team.’

3

‘Een goed plan dat nu met geweld wordt uitgevoerd is beter dan een perfect plan dat volgende week wordt uitgevoerd.’ - George S. Patton

Op de parkeerplaats gingen we ieder onze eigen weg. Ik wachtte tot Vince weg voor ik instapte.

Jenny wist ook niet wat ze moest zeggen. ‘Ik denk dat we beter terug kunnen gaan naar de kamer en kijken wat er in het dossier staat.’ We reden de drie blokken naar het hotel in stilte.

De lucht was fris en koel, aangedreven door rukwinden van Lake Michigan. We haastten ons het oude hotel in Tudor-stijl binnen en liepen de trap op naar onze grote suite. De schoonmaakploeg stond klaar om naar binnen te gaan.

‘Niet nodig,’ onderbrak ik, terwijl ik met mijn keycard naar ze zwaaide. ‘We hebben een werkafspraak, dus we zijn in de kamer. Het is wel goed voor vandaag.’ We stapten naar binnen en sloten de deur achter ons. Ik haalde mijn laptop uit de kluis en zette hem op de salontafel voor de gashaard. We zetten hem aan voor de sfeer en om de kou uit de kamer te halen.

Ik baande me een weg door het ingewikkelde doolhof van het dark web naar de portaaltoegang van het Vredesarchief. Om veiligheidsredenen werd de locatie steeds verplaatst. Je moest een reeks hindernissen nemen en uitkijken naar de aanwijzingen die aangaven waar het portaal was gebleven. Dan drie schermen met wachtwoordbeveiliging om bij de informatie te komen. In dit geval, het dossier over Chaz.

DeTyus Johnson. Zeventien jaar oud. Eén meter 80 lang en 130 kilo zwaar. Een openhartige foto gaf niet de indruk dat hij dik was. De video van de aanval was ijzigevekkend.

Chaz hield stand, maar werd overweldigd door het feit dat hij overvallen werd en gedwongen werd om met maar één arm te vechten. Zijn andere hand zat vast in zijn tas.

Hij verwondde twee van de drie, die zich herpositioneerden, maar dat liet de grote jongen zijn gang gaan. Ranzige punker die hij was, zette hij het kanonnenvoer vooraan zodat hij kon toeslaan als de vijand op zijn zwakst was. De moordenaar lachte terwijl hij de tas van Chaz' arm griste en zijn zakken doorzocht. Hij nam het weinige dat er was: een portemonnee met een gold card en een identiteitsbewijs met zijn valse naam.

De jongen liep weg van de aanval met zijn twee gewonde vrienden. Hij had het lef om zich terug te draaien naar het lichaam van Chaz terwijl hij op zijn borst tikte en het lichaam de één-vinger groet gaf.

Jenny liet haar hoofd hangen terwijl ik het beeld op het scherm bevroor. 'Ik denk dat zijn kans op rehabilitatie voorbij is,' zei ze.

'Ik ben het helemaal met je eens. Ik zie waarom Vinny zei dat dit moest gebeuren en waarom het hem een miljoen dollar waard was. Dit maakte me boos, maar ik kan niet boos zijn als ik het werk goed wil doen.'

'Je weet hoe het moet gebeuren. Gerechtigheid wordt koud geserveerd. Een schuld aan een nieuwe vriend wordt betaald.'

'Hoe moeten degenen die gezond zijn gebleven omgaan met een doorgedraaide wereld?' Ik sloot de video en opende de rest van het bestand. Een adres. Een kaart. Andere verklaringen en observaties. Krantenartikelen over de buurt. De politie wilde daar liever niet naar binnen zonder een gepantserde vrachtwagen

en een klein leger mee te nemen, maar ik moest alleen naar binnen.

Dat betekende naar binnen gaan onder dekking van de duisternis. De details kristalliseerden zich.

Een plan kwam snel in me op, zo duidelijk als ze meestal waren als ik alle informatie over het doelwit had.

‘We hebben comm, een IR-camera, handschoenen en een minidrone nodig.’

Jenny wachtte op de rest.

‘Comm, zodat je kunt doorgeven wat je ziet met de minidrone en een IR-camera, zodat ik kan zien of hij thuis is en in het bed ligt dat zogenaamd van hem is. Als daar iemand slaapt, moet ik zeker weten dat hij het is.’

‘Ik bestuur de drone om je ogen te zijn als je de buurt ingaat?’

‘Hou me uit de buurt van mensen. Zelfs met een kap over mijn hoofd val ik op en word ik meteen een prooi.’

Jenny leunde achterover op de bank en staarde naar het plafond. ‘Hoe ga je het doen?’

‘Ik neem een pistool van een drugsdealer. Het moet niet moeilijk zijn om zo iemand te vinden in die buurt.’

Jenny schudde haar hoofd in plaats van commentaar te geven op de maatschappelijke kwesties die mijn verklaring redelijk maakten.

‘Ze hebben een politicus als Jimmy nodig om deze plek op te ruimen, om ze hoop te geven op een ander leven.’ Ik zocht kaarten op van de buurt in kwestie. Het was alsof ik terugreed naar het vliegveld, dat een handig jachtterrein was geweest. Ik zocht in het nieuws naar andere misdadaverslagen van de

langparkeerplaats van O'Hare. De berichten gingen een paar maanden terug en waren veelzeggend. 'Kijk hier eens naar.'

Ik wees op de rapporten van weekendaanvallen 's avonds laat in de garages voor lang parkeren. 'Ik vraag me af waarom de politie daar niet permanent aanwezig is in het weekend.'

'Het is midden in de week, dus zitten en wachten tot DeTyfus in het weekend komt opdagen, als hij dat al doet, gaat niet voldoen aan Vinny's tijdlijn.'

Te vaak verloor ik de dag van de week uit het oog. Dagen deden er niet toe in onze levensstijl. In Vegas was altijd wel iets te doen, dus we maakten reserveringen, waardoor de dagen er niet toe deden.

'We gaan er vanavond naar binnen.' Ik bestudeerde de kaart van het gebied, markeerde waar het huis was en waar we konden parkeren buiten de gevarenzone van de doelwijk. Het plan kwam samen in mijn hoofd, maar we misten bewaking.

Een medepllichtige. We hadden duizenden dollars in contanten. Ik zou 1000 dollar aanbieden als stimulans en kijken of ik iemand zover kon krijgen om hem te verraden. Ik betwijfelde het, maar het was het proberen waard.

'Op naar de winkel. We moeten spullen kopen.' Ik had geen goed gevoel. Het zou de minste, de slechtste, verkenning zijn die ik ooit bij een klus had gedaan. De kans dat ik het doelwit aan de politie zou kwijtraken? Dat vond ik niet erg. 'Ik zal er snel een eind aan maken als er iets mis is. Erin verstrikt raken is geen manier om Chaz's nagedachtenis te eren.'

'Gaat dit over het eren van zijn nagedachtenis?' benadrukte Jenny. 'Het lijkt meer op een hond die zijn territorium afbakent. Laat ons met rust.'

'Het klinkt misschien vreemd als ik het zeg, maar mensen moeten meer aandacht besteden aan het naleven van de wet. De

smeerlappen op de veerboot in Washington. Het trio in Alexandria buiten het huis van je broer. De schoften in deze wereld één voor één opruimen. Deze man is te ver gegaan. Hij schreef zijn eigen doodvonnis.’ De beelden van wat hij Chaz had aangedaan stonden in mijn geheugen gegrift, met als kers op de taart de laatste foto waarop hij het lichaam de vinger gaf.

Ik kon niet boos worden, maar ik kon en zou het hem betaald zetten.

We parkeerden op een onopvallend terrein met andere voertuigen die er niet uitzagen alsof er daklozen in woonden. We keken toe hoe verkeer in alle soorten en maten, van topklasse tot weinig meer dan rammelende wrakken, de hoofdweg afsloegen in de richting van het doelgebied.

De klok gaf twee aan voordat Jenny het contact uitzette, de radio liet ze aan. Ik draaide mijn raampje naar beneden.

Ze activeerde de drone-app op haar telefoon met de helderheid van het scherm bijna helemaal omlaag gedraaid. Ik zette het toestel aan en hield het uit het raam. Ze stuurde hem de lucht in, recht omhoog om hoogspanningskabels te vermijden, en we keken naar het uitzicht op de straat die naar de buurt leidde. Ze hield de camera onder een hoek, zodat de drone in ons gezichtsveld bleef.

Het was de beste die we konden vinden, met een camera met de hoogste resolutie die rechtstreeks op de telefoon kon worden aangesloten. We keken toe tot de batterij bijna leeg was en toen liet Jenny hem midden op de parkeerplaats landen. Ik sloop naar buiten en haalde hem op. We vervingen de batterij en legden de eerste op een lader van twaalf volt. Een maximale laadtijd van vijftien minuten was niet genoeg.

Ik had een angstig voorgevoel, eentje die ik haatte. Ik voelde me niet op mijn gemak met het gebrek aan informatie. We hadden geen rondzwervende bende gezien, maar dat betekende niet dat er om de volgende hoek geen was. Die beperkte blik zou me op een plek kunnen brengen waar ik niet wilde zijn en waar ik niet weg kon komen. Ik had een zakmes bij me dat ik bij de kassa had gekocht.

Ik rekende op mijn improvisatievaardigheden om me het wapen te geven dat ik nodig had om de klus te klaren.

Wat we niet hadden gezien was de alomtegenwoordige dealer die op de hoek stond en voertuigen binnenloodste om geld te ruilen voor drugs. Er was niemand op straat geweest die we konden zien.

Om half drie 's nachts kuste ik mijn vrouw, overhandigde haar mijn portemonnee en stapte uit de Jeep. We zeiden geen woord. Onze ogen spraken voor zich.

Ik moest vier blokken afleggen en wilde er om vier uur weer weg zijn. We hadden drie alternatieve ophaalpunten naast deze, afhankelijk van hoe de aanslag zou uitpakken.

Voor het geval dat.

Ik bewoog me langzaam in de schaduw en bleef af en toe staan om te zien of mijn bewegingen iemands aandacht trokken voordat ik een steegje in dook. Ik nam het pad naar een kruispunt.

Er lag tenminste geen sneeuw dat een spoor zou achter te laten. Het was koud en ik droeg alleen een onopvallend shirt met lange mouwen onder mijn sweatshirt met capuchon. Ik hield mijn capuchon op, maar niet om mijn hele gezicht te bedekken. Ik rekende erop dat de duisternis mijn gezicht zou verbergen, ik moest de omgeving kunnen zien.

Zonder ogen in de lucht moest ik vertrouwen op mijn instinct en de informatie die mijn zintuigen me gaven.

Ik heb gezworen dat ik nooit iemand zo onder druk zou zetten voor een contract. Voor Chaz! Het was roekeloos en daar kreeg ik maagzuur van.

Maar het was een klus die ik had aangenomen. De tijd van verwijten was voorbij. Ik vermaande mezelf: Focus!

Op het dak erboven ontbraken de contouren van iemand die toekeek. Dat had ik ook niet verwacht. Ik kon niet door de donkere ramen kijken. Ik liep naar het einde van het gebouw en stopte voordat ik in het zwakke licht van nachtelijk Chicago stapte waar de helft van de straatlantaarns niet werkte.

Ik snoof de lucht op, maar de kou en het lichte briesje maskeerden een geur die ik niet kon identificeren. Mijn ogen waren niet meer gewend aan het donker.

‘Inchecken,’ zei ik in de kleine walkie talkie/ Ik hield het apparaat en mezelf verborgen. Een man als ik met kort haar en pratend in een draagbare radio zou alarm slaan en ‘agent’ schreeuwen tegen de plaatselijke bevolking. De beste verdediging was om niet gezien te worden.

‘Bevestigd,’ antwoordde Jenny. Bij de marine had ik geleerd dat korte transmissies het beste waren om te voorkomen dat de vijand je positie zou vinden. Dat klonk logisch voor mij. Het was ook belangrijk dat ik het communicatieapparaat niet tegen mijn gezicht gedrukt hield. Dan zou ik eruit hebben gezien als de politie op een plek waar ze niet binnen durfden te komen. Ik boog mijn hoofd en liep de stoep op en de buurt in.

Mijn ogen schoten naar links en rechts, op zoek naar beweging.

Op zoek naar iemand die alarm zou slaan. Er kwam een auto van achter me en ik begon te wankelen, mijn dronken routine